

Cuprins:

Prefață

O cotitură memorabilă

Un articol surpriză în The New York Times

Primele reacții

Nimitz 2004

OZN-ul „Tic Tac”

Datele, integrate, există undeva

Cele trei videoclipuri

Se repetă și pe coasta de est

„Scepticismul de fotoliu”

Istoria fenomenelor aerospațiale neidentificate

Farfuriile zburătoare

Proiectele US Air Force

Washington 1952

Panelul Robertson

Marea păcăleală din 1969

Secrete, dezinformări, intoxicații

Confruntări între piloți militari și OZN-uri

Un secret mai presus de orice

Manechine pentru ruși

Intoxicații cu falși extraterestri

Speranța unei dezvăluiri

„Academia” To The Stars

Tom DeLonge și TTSA

Luis Elizondo

Stephen Justice

Christopher Mellon

Harold Puthoff

Planuri de viitor

Programul AATIP

Cum s-a născut

Cum a funcționat

Atmosfera din Pentagon

De ce a demisionat Elizondo

Ce a realizat BAASS?

Cum s-a derulat cercetarea

Cele 38 de proiecte

O fizică dincolo de ceea ce știm

Metamaterialele

Skinwalker Ranch

Fenomene paranormale

Omul ca instrument

OZN-urile sunt interesate de armele nucleare

Situația evoluează

Noi instrucțiuni OZN pentru US Navy

Pentagonul recunoaște că a investigat FAN

Congresul SUA cere lămuriri

Videoclipurile înfățișează FAN autentice

Un contract TTSA – Pentagon, pentru "metamateriale"

Inițiativa UAP eXpeditions

Întrebări esențiale

Fenomenul este real

De unde vin?

Extratereștrii?

De ce trebuie să fie secret?

Marele tabu și paralizia minții

Rădăcinile indolenței

Ce-i de făcut?

În loc de încheiere

Statistici

O alianță surprinzătoare

În căutarea unei explicații

Vă preocupă posibila prezență a extratereștrilor pe Pământ? Atunci lăsați la o parte tot ce credeți că știți și citiți cu atenție această carte, care conține noutăți întâmplare cu foarte puțin timp în urmă. Veți avea multe surprize. În ultimii trei ani au ieșit la lumină, pentru prima dată în istorie, dovezi atât de solide încât vor schimba, în scurt timp, radical, viziunea tradițională asupra acestui domeniu.

OZN-urile, sau, mai corect „fenomenele aerospațiale neidentificate” (FAN), există. Ele zboară pe cer, pot efectua manevre care sunt imposibile după tot ce cunoaștem, și au un „comportament inteligent”. Acestea sunt adevăruri pe care militarii le-au știut tot timpul, încă din anii patruzeci ai secolului trecut, dar au preferat să le treacă sub tăcere.

De ce? Ipoteza că ar putea fi nave extraterestre era toxică, neverosimilă și periculoasă, putând declanșa isterie în masă. Se adăuga situația jenantă că militarii nu aveau niciun răspuns când contribuabilii întrebau cum de intrușii nu pot fi contracarați și cum de nu știm ce sunt. Și acestea nu erau singurele motive care intrau în joc.

Problema a fost soluționată instituind, încă de la începutul anilor '50 o politică fermă de secretizare, negare, mușamalizare și ridiculizare, folosind mass-media, ceea ce a indus marelui public convingerea că subiectul este neimportant, dar și „rușinos” pentru un om normal. Astfel s-a instalat, treptat, marele tabu asupra subiectului, tabu care n-a dispărut nici până azi. Dacă erai pilot și spuneai că ai văzut un OZN erai coborât din avion și trimis, luni de zile, la vizite medicale; dacă erai om de știință, îți periclitai cariera abordând acest subiect; iar dacă erai un om obișnuit și vorbeai de OZN-uri, cei care te ascultau erau convinși că ești „dus cu pluta”.

La acest efect a contribuit desigur și faptul că existența fenomenului era imposibil de dovedit în mod riguros, întrucât nu îndeplinea cerințele de observabilitate și repetabilitate cerute de știință. În plus, nicio lege a științei nu putea explica însușirile fantastice descrise de martori. Deceniu după deceniu, chiar și după ce numărul observațiilor raportate a ajuns la sute de mii, răspunsul științei rămânea: „afirmațiile extraordinare au nevoie de dovezi extraordinare”. Oricâte mii ar fi fost

mărturiile, ele nu contau ca dovezi. Au fost și nenumărate fotografii sau filme ori înregistrări video. Nici acestea nu dovedeau nimic, deoarece – spuneau scepticii – puteau fi trucate.

Iată însă că, în ultimele zile din 2017, s-a produs o întorsătură fundamentală, deocamdată insuficient băgată în seamă. În urma ei, încep să mijească primele semne timide, că acele „dovezi extraordinare” nu sunt prea departe, dacă nu cumva le și avem deja. Atunci, pe 16 decembrie, au devenit publice primele filmulețe militare oficiale, despre care Pentagonul a recunoscut că reprezintă obiecte neidentificate. Mai mult, a recunoscut că a finanțat cu milioane de dolari un program dedicat fenomenului OZN. Iar în cadrul său au fost examinate și situații în care au fost urmărite, laolaltă, zeci de OZN/FAN, săptămâni în șir, nu într-un singur loc ci în mai multe, iar aparițiile, văzute și cu ochiul liber, au fost înregistrate, simultan, de mai multe radare și sisteme de termoviziune ultramoderne, împreună cu reacțiile piloților uluiți. Așadar, pentru prima dată în istorie, dispunem de „o fuziune a datelor” în observațiile OZN.

Așa cum comenta un participant la proiectul OZN al Pentagonului, de data asta nu mai e vorba doar de înregistrări video individuale, fie și de la niște sisteme sofisti-cate, ci de faptul că acestea „sunt în conexiune cu datele de la Sistemul de apărare antirachetă Aegis, de la multe alte platforme militare, ca și cu martori posedând expertiză de vârf... Capacitatea noastră de detectare a devenit atât de avansată încât dispare incapacitatea noastră de a vedea exact ce se întâmplă”. Iar șeful proiectului din Pentagon avertiza: „Atenție, acestea sunt fapte înregistrate prin aparatură militară de ultimă generație și nu că bunica a văzut niște lumini în curtea din spate”.

Cartea de față este un „studiu de caz” construit în principal din fragmente de articole și declarații, din presă, site-uri sau din corespondența dintre ufologi. Ea este o radiografie relevantă a fenomenului OZN, chiar dacă descrie în principal evenimente concentrate pe zona îngustă a aviației navale a SUA, și cu accent pe ultimii trei ani. Sunt prezentate incidente și evenimente puțin cunoscute, modul în care au ieșit la lumină, opoziția și apoi recunoașterea autorităților, comentariile specialiștilor, ori reacția oamenilor obișnuiți.

Nu a fost escamotat faptul că ideea autenticității dovezilor este insuportabilă pentru mulți. Așa cum declara șeful proiectului OZN din Pentagon: „aproximativ 30% dintre oameni, după experiența mea, nu reușesc absolut deloc să o proceseze. E prea mult; ei nu vor să vorbească despre asta. Chiar nu vor să se gândească la asta, indiferent de motiv”.

În acești trei ani s-a parcurs un drum fascinant, care deschide o cu totul altă perspectivă asupra problemicii OZN/FAN (vom folosi, pe parcurs, termenii OZN și FAN, ca denumiri alternative ale aceluiași fenomen). Chiar dacă problema de ansamblu nu este încă rezolvată, de acum încolo lucrurile nu vor mai fi niciodată și nicăieri la fel ca înainte.

Cartea de față este mai degrabă un eseu decât o lucrare științifică, de aceea am omis, în cea mai mare parte, trimiterile precise și bibliografia. Dar cel care ar avea îndoieli, poate să verifice foarte ușor, cu ajutorul internetului, informațiile esențiale expuse.

Înainte de a trece la lecturarea textului, aș ruga, încă o dată, cititorul să lase la o parte două prejudecăți adânc înrădăcinate și păguboase: (1) că OZN-urile nu există și (2) că, dacă există, ele sunt nave cu extraterestre (intraterestre, temponauți etc.), care vor fie să ne invadeze, fie să facă schimb de tehnologii cu noi.

Apoi îl invit să urmărească și să evalueze, cu mintea deschisă, faptele expuse.

Autorul